

Отляво – Тихият океан, отгясно – Атлантическият... много буйно се прегръщат двата океана – изрева в лявото ми ухо Боби, защото бурята реवेशе още по-силно.

Разкрячен почти в женски шпaгaт, опрял гръб в наблюдателната будка на най-горната палуба, той се опитваше, ако не падне, да уцели с обектива на камерата нос Хорн. И да успееш, в кадъра нямаше да остане нищо друго освен пяна и пръски. Но вятърът така пронизително пищеше в железата на корабния паранет, че Боби имаше шанс – представяш си как тържествено казва при прожекцията – „Това, което не се вижда, е нос Хорн, нали чувате как свири прочутият му в цял свят вятър.“

– Навсякъде по земното кълбо има всякакво вълнение – изкрещява безстрастно Нику в другото ми ухо. – Такова вълнение има само в пролива Дрейк. Ще откочи Южна Америка от Панама...

– Вече е откачена – изврещя на свой ред аз. – Нали е прокопан Панамският канал.

Вятърът бие в лицата ни; имам ч увството, ч е натиква обратно в устата гумите ми и ги изстрелва през ушиите.

Корабът е огромен, супермодерен, със специални преливници в двойното си гръно срещу клатене, но така както не се клати рязко, подлъганите инерции и денивелацията му пълнят главата ти с олово, ту я надуват с водород.

Натоварил петстотин туристи, платили по осем хиляди долара за седмица високолукозен круиз, корабът идва от Малвинските острови, спира по островите край Антарктика за разходка между тюлени и пингвини и след това през пролива Дрейк достига до Огнена земя, в аржентинския град Ушуайа, най-южния в света; туристите се

ветстващият респект като събратя на Амундсен – в този миг всеки от нас усети как в гърдите му растат еднакво бързо в противоположна посока тщеславието и самоиронията. Особено второто.

След вечеря започнаха нажежено дейност няколко бара. И тук се получи първото разминаване между петстотинте люболитни за

– Не мога да ги разбера. Слег като знаят, че ще повърнат, защо не пият нещо по-евтино – констатира Боби.

– Изглежда знаят като нас, че от пиене не бива да се спасява, А като повърнат, не помнят, че са пили – замислено промълви Нику.

– Всичко е точно.

– Да – съгласи се Боби. – Точно е.

във водата. Вътре ври и, найестествено, един след друг излетяхме на камъните на брега, за да повърнем. И бяхме по-щастливи от последния, на който се бе наложило да грайфа през шнорхела. А на брега – тълпа от дебелки като глобуси хора. В Китен работеше санаториум за отслабване;

Дебеланите и дебелациите, освирепели от глад в санаториума, за който бяха платили яка пара, се бяха сгушили под стръмния бряг и тайно наби-ваха със свистене сангвичи и вафли. Ето това е картината... Нищо не мо-

же да смути консумирация човек – дори и някакви същества в черни лъскави костюми да изплуват от морето и да повръщат по-силно от приборя, той не губи апетит... Просто не знам, коя е правилната посока. Нямам още мнение.

– А аз имам... – извика Боби. – Това не е проливът Дрейк, а проливът Драйф.

Отпихме от чашите в единствената посока, в която го бяхме правили досега. Океанският кръстопът бушуваше. Отстреща нова партида туристи повръщаше безумната скука на живота си, за да се върне за нова глътка от мимолетната седемдневна илюзия за друг живот.

Океаните ревяха. Сякаш му се повдигаше на самия пролив Дрейк, на този гигантски кръстопът, сякаш им се повдигаше и на самите океани. Сякаш стихията се мъчеше да повърне кораба ни, да изхвърли от себе си и цялата човешка история, която се бе проточила като луксозен круиз през естеството и природата, в които посоката е била и ще си остане само една.

НЕЕСТЕТИЧЕН РАЗКАЗ

Разказ

Боян Биолчев

качват на самолети и ветрилообразно поемат към своите пръснати по целия свят постоянни скучни местообиталища.

Нашата антарктическа база е включена от туроператора като един от обектите на обиколката. Туристите, облечени в специални водонепромокаеми костюми, идват лодки „Зодиак“ на посещение, за да видят живите българи на Ледения континент, а в замяна на тази гледка, за която българин не би дал и пет стотинки, корабът приютивя до Аржентина заминаващите от нашата експедиция.

С този круиз се падна да замислим трима – Боби, Нику и аз. Още когато се появихме в разкошния салон при първата вечеря, ни посрещна гръм от аплодисменти. Обзе ни гузно усещане, че сме сбъркали вратата. Но се оказа, че всъщност ни приемат със съот-

нов свят туристи и тримата антарктически аборигени, но с български заплати. Членският състав на круиза чинно бе отработил това, за което плащаше; млади хора почти нямаше. Групата бе от пенсионери, приведени под тежестта на годините, камерите и фотоапаратите. В бара обаче човек влиза без снимачна техника и бързо забравя възрастта си. Забравя и черния си гроб, тъй като вътре пътищата се леят не по рецепта.

Нашите стаи бяха разположени, както може да се предположи, точно до баровата тоалетна. Тримата пиехме водката, която купихме по нашенска цена от наетия за круиза руски екипаж. В това време по коридора притичваха туристи от бара, с трясък нахлуваха в тоалетната и въпреки рева на бурята, се чуваше какво издевателство е за стомаха на несвикналите проливът Дрейк. Повръщането бе гръмко, откровено и безапелационно. Но веднага след това всички тичаха обратно в бара като закъснели за древноримска оргия.

Но все се замислям за стомашночревния тракт. Никои не е доказал, коя е правилната посока на движение в него. Може да се окаже, че тези тук са я налучкали, а ние, дето не повръщаме, сме мутанти...

– Искаш да кажеш, че е по-правилно да пием през задника. От руснаците чух, че у тях някои дяволи си правели клизма с водка, за да не могат да ги хванат при проверка за алкохол – пак така замислено добави Нику.

– Ами да. За да ги улови уредът, трябва да пръднат в него, а е неприлично – вдигна пръст Боби и се обърна към мене. – Ти имаш ли мнение по въпроса?

– Още не – казах аз. – Но отгавна разсъждавам за правилната посока на стомашно-чревния тракт. Спомням си, веднъж се бяхме събрали през септември на мъжко харпунджийско сафари в Китен. Пийнахме яко вечерта, а насутринтасе юрнахме в морето. А то – вълна, ще ти откъсне главата. Но щом се е казало – край. Всички облякохме костюмите и –